

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗΣ

Δημοσιεύοντες ἀμέσως μετὰ τὰς ἐν τοῖς συνόροις γενομένης συμπλοκᾶς κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον τὴν εἰκόνα καὶ σύντομον βιογραφίαν τοῦ *Λεωνίδα Πετροπουλάκη*, τοῦ δοξάσαντος τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ διασώσαντος τότε τὴν τιμὴν τῆς ἐξ ἐνέδρας προσβληθείσης Ἑλλάδος, οὐδ' ἐφανταζόμεθα κἂν ὅτι μετὰ βραχύτατον χρόνον εἰς τὴν αὐτὴν θὰ εὐρισκόμεθα ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ἤδη διὰ τὴν ἀποτίσωμεν ἐκ νέου φόρον τιμῆς πρὸς τὸν γενναῖον στρατιώτην ἀποθνήσκοντα. Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῇ σκληρᾷ τοῦ θανάτου μοίρᾳ ἥτις οὕτω προῶτως θέλει νὰ ἀφαιρᾷ, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, πάντας ἐκείνους ὧν ἡ στέρησις πλήττει καίριως τὴν ἐπιστήμην, τὴν κοινωνίαν, τὴν πολιτείαν τὴν πατρίδα.

Ὁ *Λεωνίδας Πετροπουλάκης*, γεννηθεὶς ἐκ μεγάλης καὶ εὐκλεοῦς οἰκογενείας, νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ἀκολουθῶν τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, κατετάχθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχίου εἰς τὸ τότε σῶμα τῆς ὁροφυλακῆς, μετὰ ἑν ἔτος δὲ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασιπιστοῦ.

Δύο κυρίως σημεῖα δύναται τις νὰ διακρίνῃ, σημεῖα ἀληθῶς ἐνδοξα, εἰς τὸν στρατιωτικὸν βίον τοῦ *Λεωνίδα Πετροπουλάκη*: τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης κατὰ τὸ 1866, καὶ τὰς τελευταίας ἐν τοῖς συνόροις συμπλοκάς. Ὑπολοχαγὸς ὢν εἰς τὸ σῶμα τοῦ πεζικοῦ κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 καὶ ὑπὸ εὐγενοῦς ἐμπνεόμενος ἐνθουσιασμοῦ, καταρτίσας σῶμα μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκ συμπατριωτῶν τοῦ Λακωνίων κατηλθεν εἰς τὴν πολυπαθὴ νήσον σύμβουλον καὶ συμπαραστάτην ἔχων τὸν πατέρα αὐτοῦ ἵνα ἀγωνισθῇ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα. Παρκαμείνας ἐν Κρήτῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπανάστασεως ἐπεδείξατο ἀρετὴν θαυμασθεῖσαν ὑφ' ἀπάντων, παρευρεθεὶς εἰς τὰς σπουδαιοτέρας μάχας. Ἐν Λασιθίῳ εἶχεν ἀντιμέτωπον τὸν *Ρετζέω-Πασσάν*, ὅστις μανιωδῶς εἰργάσθη πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπανάστασεως ἐκείνης καὶ τὸν ὁποῖον τόσον καρτεροφύχως καὶ πάλιν ἀντιμετώπισεν κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Θεσσαλίᾳ συμπλοκάς. Ἀλλ' οὕτε τὸ Ἀρχάδιον οὕτε τὸ Βαφὲ, θυσίαι ἐκ τῶν πρωτοφανῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλευθερίας, δὲν συνεκίνησαν τὴν πεπολιτισμένην Εὐρώπην καὶ τὰ γενναῖα τῆς Ἰῆς τέκνα καὶ πάλιν ἔμεινε ὑπὸ τὸν βαρὺν τῆς Τουρκίας ζυγόν.

Ἐν Κρήτῃ προκινδυνεύων ἐξελέγη βουλευτὴς ὑπὸ τῶν συνεπαρχιωτῶν τοῦ τῷ τρίτῳ ἡδὴ καὶ ἑκτοτε διαρκῶς ἀντεπροσώπευε τὴν ἐπαρχίαν Γυθείου, ἀπαξ μόνον ἀποτυχῶν.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστράτευσιν διορισθεὶς διοικητῆς τοῦ 3ου πεζικοῦ συντάγματος κατέβλεπεν ἀτρύτους κόπους πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, προσβληθεὶς μάλιστα ἐν τέλει ὑπὸ δεινῆς νόσου ἧς τὰ σπέρματα ἀπομείναντα ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Ἐν ταῖς παρὰ τὰ σύνορα γενομέναις συμπλοκαῖς ὁ *Πετροπουλάκης* ἡγούμενος τοῦ κέντρου τῆς στρατιωτικῆς παραταξέως καὶ ἔχων ἐπιδεξίως συντεταγμένους τὰς δυνάμεις αὐτοῦ διώκει συνέτεινε πρῶτιστά εἰς τὴν τόσον τιμήσαν τὰ ἡμέτερα ὅπλα ἐπιτυχίαν.

Ὁ νοῦμων τῆς Λακωνίας λαὸς συναισθανόμενος τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ παρέσχεν ὁ *Λεωνίδας Πετροπουλάκης* τῷ ἔθνει διὰ πλειονοψηφίης καταπληκτικῆς ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐσχάτως πρῶτον ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως ὁ γενναῖος στρατιώτης νὰ παράσχῃ δείγματα τῆς μετριοπαθοῦς καὶ ἀγαθῆς πολιτείας του ἀφαιρᾷ ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπήτου θανάτου.

Ἡ κηδεὶα αὐτοῦ γενομένη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ἔδειξεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γνωρίζει νὰ τιμᾷ τοὺς μετ' αὐταπκρήσεως ἐργαζομένους ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅτι, οἱ ἐκπληροῦντες τὸ καθήκον αὐτῶν ἀποθνήσκοντες ζῶσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐπιζώντων.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩΝ

Αἱ ἡμέραι τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων παρήλθον. Τὸ *Κόριε τῶν δονάμεων* διεδέχθη τὰ παιδρὰ ἄσματος, οἱ μονῆραι περίπατοι τοὺς εὐθύμους χοροὺς, ἡ λιτότης τῶν νηστησίμων φαγητῶν τὴν πρώτην δαφιλὴ εὐωχίαν. Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει νῦν τοὺς κατὰ τὰξιν ἐκδόσεως τελευταίους ποιῶντας λόγον περὶ τῶν ἐφετεινῶν Ἀποκρεῶν νὰ εἴπωμεν τὴν τελευταίαν περὶ αὐτῶν κρίσιν.

Καὶ ἡ κρίσις ἡ ἡμετέρα δὲν δύναται νὰ εἶνε διάφορος τῆς γενικῆς παρὰ πάντων ἐξενεχθείσης. Διὰ τὰς Ἀθήνας αἱ Ἀποκρεῶ ἐφέτος ὑπῆρξαν ὁμολογουμένως ἑκτακτοί. Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπετελέσθη μεταμύρφωσις μηχανή, ὥσπερ τὸ αὐτοσχέδιον κομιτάτον νὰ εἶχεν ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειάν του τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς μαγίσεως Ἀρμίδος. Ἡ πόλις μας ἐκοιμήθη ἀφ' ἐσπέρας οἷα συνήθως εἶνε, ἡσυχος, νηφάλιος, ἀθόρυβος, κονιορτώδης, παρημελημένη, ἐγκαρτεροῦσα ἐν τῇ ἀσκητικῇ σχεδὸν αὐστηρότητι τῶν ἡθῶν τῆς ἀρκουμένη εἰς ἕνα ἢ δύο δημοσίους χοροὺς προβληματικῆς σεμνοπρεπείας, εἰς πέντε ἢ δόμιν τετραμμένα, εἰς εἰκοσάδων σπιθαμιαίων Μικεδίων με κράνος φαντασιῶδες ἐκ ναστοχάρτου καὶ εἰς τὰ ἐπιπρόσθετα φῶτα ὀλίγων ρητινωδῶν πυρῶν καὶ τὴν ἐπαύριον Κυριακὴν, ἐπὶ τινος ὥρας τοῦλάχιστον ἐφάνη κατὰ τι ὡς Νίκαια — ἀνευ τῶν σεισμῶν — ὡς Νεάπολις, ὡς Παρίσιοι, κατὰ τι ὡς Ἰσως καλλίτερον τῶν Παρισίων καὶ μὴ ἐκπλαγῆτε διὰ τοῦτο, ἀφοῦ αἱ παρισιναὶ ἐφημερίδες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐφέτος ἡ ἀπόκρεως παρήλθε ψυχροτάτη ἐν τῇ μεγαλόπολει ἐκείνῃ ἕνεκα τῶν ὑφισταμένων σοβαρωτάτων πολιτικῶν περιστάσεων.

Ἡ ἀμίλλα, ὡς προεμνεύσαμεν, ἐθυματούργησεν. Ὁλοι ἐπεχείρησαν νὰ κάμωσι κατὰ τι νέον, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ δὲ ταύτῃ καὶ τῇ πεποιθῆσει τῇ κοινῇ συνέρρευσεν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ κατεπλημμύρησε τὰς ὁδοὺς ἐν συρροῇ, ἥτις εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίστασιν ἔχει ἕως σήμερον παρατηρηθῇ. Καὶ τὸ πρωτοφανὲς ὑπῆρξε τῷ ὄντι, αἱ δὲ μυριάδες τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης αἱ συνωστιζόμεναι μέχρις ἀσφυξίας εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰ παρὰθύρα, εἰς τοὺς ἐξώτας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς στέγας εἶδον ὅ,τι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδῃ ἐν τοιαύταις ἡμέραις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἡ φιλοκαλία, ἐν ὀνόματι αὐτῆς λαμβάνομεν τὴν τὸλμην νὰ λαλήσωμεν καὶ νὰ ἐπιφέρωμεν ὀλίγας παρατηρήσεις σήμερον, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ παρεξηγηθῶσιν οἱ λόγοι μας ἀφοῦ ἡ πνήγυρις παρήλθε πλέον καὶ σκοπὸς ἰδιοτελείας δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτούς.

Βεβαίως ἐπίνοιαι εὐφυεῖς καὶ ἰδίως καλῶς ἐκτελούμεναι δὲν ἔλειψαν. Ὁ λαὸς μας εἶνε φύσει φιλοσκώμων, ἀρεσκόμενος εἰς τὴν διακωμῶδησιν τὸ πέπερι τῆς σατύρας εὐχαρίστως γαργαλίζει τὸν λάρυγγά του. Διὰ τοῦτο πολιτικαὶ τινες παρωδίαὶ ὑπῆρξαν ἀξιόλογοι, οἷον ὁ διὰ τῶν πλοίων παριστανόμενος ἀποκλεισμός, ἐξαίρετως ἐπιτυχῆς τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ εὐφυὴς παράστασις τοῦ ἰσοζυγίου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ διὰ τῶν ἀσκῶν, ὁ κρεμάσας εἰς τὸν πετεινὸν τὸ περισσεύμα τῶν 4 ἑκατομμυρίων, καὶ αὐτὴ ἐπίσης,

ἡ διὰ σκελετῶν παράστασις τῶν κυριωτέρων πηγῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν πλούτου, μὲ ὅλον τὸ πένθιμον αὐτῆς. Ὡς συμβολικὴ παράστασις ἀρίστη ὁμολογουμένως ἦτο ἡ τοῦ ἰταλικοῦ συλλόγου τῆς Εὐθυμίας (A propo!... συγχαίρομεν τοὺς ἐδῶ ἀδελφοὺς ἰταλοὺς διότι ἐννοοῦσι νὰ διατηρήσωσι τὴν εὐθυμίαν των εἰς πείσμα τοῦ Ροβελάν!). ἡ παριστώσα τὸ ἄρμα τῆς προόδου, χαριεστάτη, κομψή, πολυτελής, δικαίως τυχοῦσα τοῦ πρώτου βραβείου. Ὡσαύτως ὡς ἀπεικόνισις ἐθίμων ἐγγυωρίων ἦτο πιστοτάτη καὶ ἀξιολογωτάτη ἡ πομπή τοῦ γάμου τῶν χωρικῶν. Παρεκτός ὅμως τῶν ὀλίγων αὐτῶν εὐφυνῶν παραστάσεων, αἱ λοιπαὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν ἡ ἦσαν ἀτυχέσταται τὴν εὐρεσιν ἡ ἦσαν φορτικαὶ καὶ ἀπειροκαλοὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ ἦσαν ἀπροσδιόνυσοι ἡ ἐντελῶς ἀποτρόπαιοι. Οὕτως οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ παραστήσωσιν ἱστορικὰς ἡ μυθολογικὰς σκηνὰς ἀπέτυχον οἰκτρῶς, διότι αἱ τοιαῦται παραστάσεις ἡ πρέπει νὰ εἶνε πολυτελεῖς καὶ ἀκριβέσταται ἡ πρέπει νὰ λείπουν. Ποῖον σημάσιον εἶχεν π. χ. ὁ Ἀρχιμήδης, ἡ ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους, διηρημένους μάλιστα εἰς δύο εἰκόνας 1^{ην} καὶ 2^{αν} ὑπενθυμιζούσας κἄπως τὰς πράξεις τοῦ περιωνύμου δράματος τοῦ κόμητος Δεκάστρου; Διατί τάχα τὸ μαῦρον ἐκεῖνο πλοῖον, τὸ φέρον ὡς ἐπιβάτας Μακεδόνας μὲ κρήνη Σταυροφόρων νὰ λέγηται Ἀργὼ καὶ νὰ μὴ λέγηται τρεχαντήριον «ὁ Ἅγιος Παντελεήμων»; «Ὅσον δὲ πλαστικὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ παράστασις τοῦ Προμηθέως δεσμώτου, ἡ θεὰ ἐκεῖνη δύο γυμνῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν παγερὸν βερρῶν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης δὲν ἔκαμνε νὰ φρικιδῶσιν ἐκ ψύχους οἱ θεαταί;

Ἀκατανόητος ὅσον ἀνάρμοστος ἦτο καὶ ἡ κατалаβούσα τοὺς πάντας πατριωτικὴ μανία, ἥς ἐνεκα κῆρυχθησάμεν νὰ ἴδωμεν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου, κατалаβόντα τὸ παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον βᾶθρον τοῦ καὶ ἀπαγγέλλοντα—Θεὲ τοῦ ἐλέους!—ἀπαγγέλλων, ναί, στίχους!, νὰ ἴδωμεν τὴν Ἑλλάδα μὲ πόδα ὑπερμέτρως εὐτραφῆ θραύουσαν τὰς ἀλύσεις καὶ πατοῦσαν τὸν Ὀθωμανόν καὶ ἐν ἄλλῃ πάλιν εἰκόνι τὰς σκιάς τοῦ Ρήγα, τοῦ Καποδιστρίου καὶ τοῦ Κοραΐ ἐξερχομένους τῶν ἀνυκτῶν τάφων των! Πρὸς Θεοῦ! δὲν ἦτο δυνατόν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἀδόλου εὐθυμίας, τῆς φαιδρότητος, τῆς κοινῆς διασκεδάσεως ν' ἀφεθῶσιν ἡσυχοὶ εἰς τοὺς τάφους των οἱ κλεινοὶ πρόγονοι ἡμῶν καὶ οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας; Ἦτο ἀνάγκη τάχα νὰ γείνη καὶ ἐν μέσῃ Ἀπόκρῳ ἐπιδειξίς τῆς φιλοπατρίας μας ἡ ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πραγμάτων στενὴ σχέσις καὶ συγγένεια; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ θεάματα ταῦτα ἀπέκτων παραδόξως Πλατὸν χαρακτῆρα τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ ὡς νὰ μὴ ἦρκει τοῦτο, ἀλλαχοῦ—διότι φαίνεται τὸ αἰσθημα ὑπῆρξε γενικόν ἐν Ἑλλάδι—ἡ ἰλαρότης ἔφθασεν εἰς τὸ κατὰ κράτος, διότι, καθὰ ἀνέγνωμεν εἰς ἐπαρχικὴν ἐφημερίδα, παρέστησε κάπου ὁμιλος μεταμφιεσμένων τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις, ἐν τῇ παραστάσει δὲ οἱ Σπαρτιάται ἀπέκρουον γενναίως τοὺς ἐπιτιθεμένους Πέρσας διὰ . . . σφιδρῶν τουφεκουβολισμῶν!

Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ ἐκείνων εἴτινες ἐπεινόησαν νὰ παραστήσωσι κηδεῖας, πτώματα, ψυχορραγοῦντας, ἀγγέλους καὶ δαίμονας—ἀγγελον μὲ μύστακα ἀρτιφυῆ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, καὶ δαίμονα ἡσβολωμένον, μὲ κέρατα βοῦς—διαφιλονεικοῦντας τὴν ψυχὴν τοῦ θνήσκοντος; Τίς φαντασία ζοφερά, πένθιμος, μισάνθρωπος χυδαῖον Χολβαῖν ἡ Ὁρκάνια ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδέαν τοιούτων θεαμάτων ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σκέπτονται ἐν

συνειδήσει ὅτι ἦτο δυνατόν διὰ τούτου νὰ προξενήσωσι τέρψιν εἰς τοὺς συμπολίτας των;

Τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἀπευθύνομεν ὄχι εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἀπειρίας βεβαίως καὶ ἐξ ἀπειροκαλίας ὑποπεσόντας εἰς τοιαῦτα χονδρὰ λάθη, ἀλλ' εἰς τὸ Κομιτάτον, καὶ ὄχι τὸ ἐφέτος σχηματισθέν, διότι τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἔληξαν, ἀλλ' εἰς τὸ σχηματισθησόμενον κατὰ τὸ ἐπὶ ἔτος, διότι πιστεύομεν ὅτι τὰ ἐφέτος γενόμενα ἦσαν καλὴ ἀπρὸς τὴν φιλοκαλῶς μεταρρυθμίσεως τῶν Ἀποκρεῶν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ὡς τοιαύτην εὐφρυσύνως τὴν χειρετιζόμεν. Τὸ μέλλον Κομιτάτον ἐγκαίρως σχηματιζόμενον καθήκον ἔχει νὰ διαγράψῃ ἐν τῇ προκηρύξει του τὸν κύκλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὀφείλου νὰ ζητῶσι τὰ θέματα οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσι περὶ τῶν βραβείων, καθὼς καὶ νὰ διασκευάσῃ μὲ περισσοτέραν φιλοκαλίαν τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ θὰ ἐδρεύῃ διὰ νὰ παρέχῃ ὑπόδειγμα διακυρνήσεως εἰς τοὺς ἄλλους.

Οὕτω τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄτινα σήμερον ἐγράψαμεν ὡς ἐπίλογον τῶν ἐφετεινῶν Ἀποκρεῶν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς πρόλογος τῶν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Τσοπανάκης

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ Βουλγαρία πάλιν κάμνει τὰ δικά της. Στάσεις, ἀντιστάσεις, ἐπαναστάσεις διαρκῶς συμβαίνουν ἐν αὐτῇ. Οἱ ἀνθηγεμόνες ἐρίζουν, αἱ φρουραὶ ἀλληλοσφάζονται, ὅλη ἡ χώρα εἶνε ἀνάστατος. Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀπολαύουσα τὴν μακαριότητα τῆς εἰρήνης βλέπει μακρόθεν ἀπαθὲς τὰ γινόμενα καὶ ἀρκεῖται ἴσως νὰ ψιθυρίζῃ καθ' ἑαυτήν: «Ἄν δὲν ἦμην Ἑλλὰς, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι Βουλγαρία!

*

Ὅλα τὰ κακὰ συνέβησαν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην μετὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου, ὡς νὰ ἐτιμῶρει αὐτὴν ὁ Θεὸς διὰ τὸ ἀνόμημά της. Τῷ ὄντι ἐνθ' φαίνεται ὅτι εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἔπεσεν ἡ ἀρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Βάττεμπεργ ἔπεσεν ἡ εὐλογία.

*

Ὅπως εἰς τὰ ἄτομα οὕτω καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἡ κρίσις ἐρχεται πάντοτε μετὰ τὰς συμφοράς. Ἐδέησε νὰ πάθωσι τὸν ἐν Μασσαβᾷ ὄλεθρον οἱ Ἴταλοί, διὰ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν των οἱ πρό μηνὸς τώρα διαρκοῦσα κρίσις.

Ἄξος

